

LLEÓ XIV
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres 8 d'octubre de 2025

Catequesi. Jubileu 2025. Jesucrist, la nostra esperança. III. La Pasqua de Jesús. 10.
Tornar a encendre. «No és veritat que el nostre cor s'abrusava dins nostre
mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriptures?» (Lc 24,32)

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Avui voldria invitar-vos a reflexionar sobre un aspecte sorprenent de la resurrecció de Crist: la seva humilitat. Si recordem els relats evangèlics, ens adonem que el Senyor ressuscitat no fa res espectacular per a imposar-se a la fe dels seus deixebles. No apareix envoltat d'estols d'àngels, no fa gestos sensacionals, no pronuncia discursos solemnes per a revelar els secrets de l'univers. Al contrari, se'ls acosta discretament, com un vianant qualsevol, com un home famolenc que demana compartir una mica de pa (cf. Lc 24,15-41).

Maria Magdalena el confon amb un jardiner (cf. Jn 20,15). Els deixebles d'Emmaús creuen que és un foraster (cf. Lc 24,18). Pere i els altres pescadors creuen que és un simple passavolant (cf. Jn 21,4). Nosaltres hauríem esperat efectes especials, senyals de poder, proves aclaparadores. Però el Senyor no busca això: s'estima més el llenguatge de la proximitat, de la normalitat, de la taula compartida.

Germans i germanes, en això hi ha un missatge preciós: la Resurrecció no és un gir teatral, és una transformació silenciosa que omple de sentit cada gest humà. Jesús ressuscitat menja un tros de peix davant dels seus deixebles: no és un detall marginal, és la confirmació que el nostre cos, la nostra història, les nostres relacions no són un embolcall d'un sol ús. Estan destinats a la plenitud de la vida. Ressuscitar no significa convertir-se en esperits evanescents, sinó entrar en una comunió més profunda amb Déu i amb els nostres germans, en una humanitat transfigurada per l'amor.

En la Pasqua de Crist tot pot convertir-se en gràcia. Fins i tot les coses més ordinàries: menjar, treballar, esperar, tenir cura de la casa, donar suport a un amic. La Resurrecció no resta vida al temps i a l'esforç, sinó que en canvia el sentit i el "sabor". Cada gest fet amb gratitud i comunió anticipa el regne de Déu.

Malgrat això, hi ha un obstacle que sovint ens impedeix reconèixer aquesta presència de Crist en el que és quotidià: la pretensió que l'alegria ha de ser sense ferides. Els deixebles d'Emmaús caminaven tristos perquè esperaven un altre final, un Messies que no conegués la creu. Malgrat haver sentit que la tomba està buida, són incapaços de somriure. Però Jesús és al seu costat i, amb paciència, els ajuda a comprendre que el dolor no és la negació de la promesa, sinó la manera com Déu ha manifestat la mesura del seu amor (cf. Lc 24,13-27).

Quan per fi s'asseuen a taula amb ell i parteixen el pa, se'ls obren els ulls. I s'adonen que el seu cor ja se'ls abrusava, encara que no ho sabien (cf. Lc 24,28-32). Aquesta és la sorpresa més gran: descobrir que sota les cendres del desencís sempre hi ha una brasa encesa, a l'espera de ser revifada.

Germans i germanes, la resurrecció de Crist ens ensenya que no hi ha història tan marcada pel desengany o pel pecat que no pugui ser visitada per l'esperança. Cap caiguda no és definitiva, cap nit no és eterna, cap ferida no està destinada a restar oberta per sempre. Per distants, perduts o indignes que ens sentim, no hi ha distància que pugui apagar la força infal·lible de l'amor de Déu.

A vegades pensem que el Senyor només ve a visitar-nos en moments de recolliment o de fervor espiritual, quan ens sentim amb forces, quan la nostra vida sembla ordenada i lluminosa. En canvi, el Ressuscitat se'ns acosta en els llocs més foscos: en els nostres fracassos, en les relacions desgastades, en els treballs quotidians que pesen damunt les nostres espatlles, en els dubtes que ens desanimen. Res del que som, cap fragment de la nostra existència no li és aliè.

Avui, el Senyor ressuscitat ve amb cadascun de nosaltres, tal com recorrem els nostres camins —els del treball i el compromís, però també els del sofriment i la soledat— i amb delicadesa infinita ens demana que deixem que el nostre cos s'escalfi. No s'imposa amb clamors, no exigeix ser reconegut immediatament. Amb paciència espera el moment en què els nostres ulls s'obrin per a veure el seu rostre amic, capaç de transformar la decepció en espera confiada, la tristesa en gratitud, la resignació en esperança.

El Ressuscitat només vol manifestar la seva presència, fer-se company nostre de camí i encendre en nosaltres la certesa que la seva vida és més forta que qualsevol mort. Demanem, doncs, la gràcia de reconèixer la seva presència humil i discreta, de no esperar una vida sense proves, de descobrir que tot dolor, si és habitat per l'amor, pot convertir-se en lloc de comunió.

I així, com els deixebles d'Emmaús, també nosaltres tornem a casa nostra amb un cor ple d'alegria, una alegria senzilla, que no esborra les ferides, sinó que les il·lumina; una alegria que neix de la certesa que el Senyor és viu, que camina amb nosaltres i ens dona a cada moment la possibilitat de recomençar.